

Dossier de premsa

Presentació Temporada 2011-2012

Teatre del Raval

+info i fotografies a
www.teatredelraval.com

(a la pestanya de dalt a la dreta -premsa-)

El Teatre del Raval, presenta els espectacles que s'oferiran durant la temporada 2011-2012. Poesia i jazz, teatre social, comèdia i l'exclusiva estrena d'un musical seran els plats forts del projecte d'aquest nou curs.

Seguidament, us n'oferim un tast:

Començarem la temporada amb VILLON, LES BALADES, on fem un recorregut per la poesia d'aquest rei dels baixos fons, poeta maleït, aventurer, ser marginal per vocació, reu per obligació i carn de forca. Farem un recorregut per la seva obra poètica, amenitzada per el jazz de Víctor Obiols, que ha compostat expressament per a l'ocasió, inspirant-se en l'obra d'aquest trua medieval.

VILLON, LES BALADES

de Façois Villon

traducció de Feliu Formosa i Andreu Subirats

direcció: Víctor Obiols

intèrprets: Pepa Arenós i Jaume Comas

músics: Víctor Bocanegra (veu i piano), Joe Lewis (Baix) i Pere Foved (Bateria)

Bohèmia's produccions

Del 15 al 25 de setembre

La Mostra Teatre Barcelona v.2.0 2ª fase, ha anat fent el seu curs des de finals d'agost fins el 14 de setembre. Dels 40 espectacles que participaven en un principi, han competit per fer-se un lloc en la 3era fase 20 obres, de les quals 10 passaran a competir per fer-se un lloc a la final.

MOSTRA TEATRE BARCELONA V.2.0 3era FASE

Espectacles a confirmar segons puntuació a la segona fase.

Del 29 de setembre al 9 d'octubre

Seguidament, recuperem una companyia molt estimada al nostre teatre, i molt valorada tant per la crítica com per el públic internacional, i que el passat any ens van oferir el seu èxit Silenciados. Sudhum Teatro, estaran només una setmana al nostre teatre amb el seu nou espectacle TOCAR MADERA (OBSESSIVE-COMPULSIVE-DESORDER), on ens expliquen, des de les seves investigacions i treballs de recerca dins d'una acurada posada en escena, els efectes de la gent amb transtorns obsesius-compulsius.

TOCAR MADERA

Cia. Sudhum Teatro

Del 12 al 16 d'octubre

I torna la fase final de la MTB v.2.0. Aquí els cinc finalistes es disputaran el primer lloc per ser els guanyadors de la Mostra.

Del 18 al 22 d'octubre

I seguidament, arribarà la producció de la companyia resident del Teatre del Raval. La Companyia de l'Art, ens presentarà durant el mes de novembre una comèdia àcida, de relacions familiars. BASTARDS, ens acostarà a una festa familiar brutal, on una mare exerceix de la manera més perversa i maquiavèlica, el domini sobre els seus fills i les seves joves, per fer que tots plegats es dobleguin a la seva voluntat.

BASTARDS

versió lliure d'Empar López

intèrprets: Empar López, Jaime C. Segura, Albert Alemany, Míriam Escurriola, Joan Olivé i Marina Congost.

De principis de novembre a mitjans de desembre

I ja faltará poc per el Nadal, i el nostre Nadal serà diferent, serà... terrorífic. Reviurem una de les històries més sangonoses i "paranormals" del Raval de principis de segle. L'Enriqueta Martí apareixerà al nostre teatre transfigurada per oferir-nos un musical burlesc, cabareter i carregat de gore psicològic, per passar un Nadal... diferent.

LA VAMPIRA DEL RAVAL

de Josep Arias Velasco

música d'Albert Guinovart

actors: Pep Cruz, Noël Olivé, Roger Pera, Jordi Coromina i Mingo Ràfols

Des de mitjans de desembre. Sense data de sortida.

Teatre familiar:

Des de finals d'octubre fins a finals d'abril, es podrà disfrutar amb tota la família dels contes més populars en versió teatral, de part de la Cia. Magatzem d'Arts.

HEIDI

Del 25 d'octubre al 27 de novembre

Espectacle de Nadal a confirmar

ELS TRES PORQUETS

Del 4 al 26 de febrer

LA CAPUTXETA I EL LLOP

Del 3 de març a l'1 d'abril

LA GALLINETA DELS OUS D'OR

Del 7 al 29 d'abril

Villon, les Balades

Pepa Arenós, que ja ha tingut tractes de fa temps amb les Balades de Villon, va tenir la pensada fa cosa d'un any d'inocular-me el «virus Villon». I ho va aconseguir ràpidament, tan aviat com V.Bocanegra va començar a musicar-lo, amb respecte i fascinació però sense miraments historicistes. Si al país veí és un mite, un clàssic reverenciat, aquí és quasi un desconegut. Cantar-lo en francès antic evoca els sons aspres i eixuts d'una llengua extinta, i el sentit ens l'ofereixen de manera esplèndida la Pepa i en Jaume Comas en les versions catalanes de Feliu Formosa i en les noves d'Andreu Subirats. Tots ells inoculats del virus, sense oblidar en Josep Rosell —que l'ha captat en la seva cruor i en la seva subtilesa— i els músics que ens acompanyen, Joe Lewis i Pere Foved, que el van entendre de seguida. Com pot ser que algunes coses hagin canviat tan poc? Sí, fa cinc cents anys anaven a cavall, ara anem en cotxe. Escrivien amb ploma de gall i les missives viatjaven en carro, ara tot es fa des de l'ordinador. Però els estudiants s'enamoren igual, s'emborratxen igual (potser en això els psicotròpics i altres herbes —de disseny— han sofisticat massa l'embriaguesa) i alguns acaben de mal borràs, com el mateix Villon. Però ara ja no et penges, ara et «penges».. La força no és la corda i el patíbul, sinó que és la sida, les drogues, la psicosi. I Villon ens segueix parlant, no a cau d'orella sinó a boca de canó, i sona tan fresc com si fos d'abans d'ahir....És un musical poètic o un recital amb música? Qui sap. Si podem compartir, ni que sigui vagament, un bocí de vida en vers d'aquest poeta canallesc i savi, això ja ens acontentarà. Nosaltres, de ben segur que n'hem tastat un mos. Si el voleu provar, és tot vostre. I si no, sou ben lliures...sortós aquell qui tant li fa!

Víctor Obiols

Dirigit i musicat per VÍCTOR OBIOLS

Interpretat per PEPA ARENÓS I JAUME COMAS

Música interpretada en directe per VÍCTOR BOCANEGRA (piano i veu) amb Joe Lewis (baix elèctric) i Pere Foved (bateria i percussions)

Escenografia, estilisme: JOSEP ROSELL

Il·luminació: MANEL MELGUIZO I JOSEP ROSELL

Dramatúrgia: ANDREU SUBIRATS

Producció: CRISTINA RAVENTÓS I BRUNO JORDÀ

Traduccions al català: FELIU FORMOSA I ANDREU SUBIRATS

Fotografia: SENÉN ESCODA

Tècnic de llum: MANEL MELGUIZO

Tècnic de so: AURÉLIE RAOÛT

Disseny gràfic: NOEMÍ GIMENO

Una producció de BOHÈMIA'S amb el suport de l'ICIC

AGRAÏMENTS a : Teatre del Raval, Centre Cívic La Bòbila, Empar López, Montse Sánchez, Pere Joan, Pere Aguilar i Rafa Puerta, Florian Mueller.

Contractació: 657907623 o info@bohèmias.es

VILLON (LES BALADES)

- Fragments del Testament (F. del T.)
- Al temps que Alexandre regnà...
- (F.del T.) Les refutacions de Franc Gontier
- (F.del T.) Balada de bona doctrina
- Balada en argot, I
- CANÇÓ: Balada en argot VI
- Balada en argot III
- Balada dels proverbis
- Fragments del Testament
- CANÇÓ: Balada de les Dames del temps passat
- Balada en vella llengua francesa
- Fragments del Testament
- Balada de la bella armera a les noies de vida alegre
- CANÇÓ: Doble balada (sobre el mateix propòsit)
- (F.del T.) Balada de la grossa Margot
- (F.del T.) Balada i oració
- (F.del T.) Balada que féu Villon a requesta de la seva mare per pregar a la Mare de Déu
- CANÇÓ: Lai (o millor dit, Rondell)
- Debat del cor i el cos de Villon
- CANÇÓ: Balada dels penjats
- (F.del T.) Balada de l'apel·lació
- Balada del concurs de Blois
- (F.del T.) CANÇÓ: Balada de les llengües envejoses
- Epitafi i Rondell
- Balada del perdó
- CANÇÓ: Balada final (o de conclusió)

TOCAR MADERA (Obsessive-compulsive disorder)

OCD es un proyecto de investigación sobre los distintos lenguajes que conforman la puesta en escena a través del análisis del movimiento de las personas que adolecen del Trastorno del Obsesivo Compulsivo (T.O.C.)

De este primer trabajo de investigación nace TOCAR MADERA.

Un auténtico reto para todos aquellos que durante años han estado estudiando el trastorno y han intentado descubrir sus causas.

Las personas que sufren el T.O.C, pueden sufrir ansiedad cuando perciben que las cosas no están como deberían. Esto puede llevarles a diferentes rutinas y reglas de comportamiento comunes al trastorno, tanto para ellos como para sus familias.

El TOC presenta las siguientes características:

- a) Las obsesiones son pensamientos, imágenes o impulsos intrusivos que las personas que las padecen consideran repugnantes, inaceptables, absurdas o sin sentido y que intentan rechazar. Las personas que las padecen sienten niveles altos de ansiedad o malestar.
- b) Las compulsiones son las conductas que se hacen para neutralizar el contenido obsesivo, en ocasiones el sujeto puede intentar resistirse a ellas, pero finalmente acaba haciéndolas.
- c) Las personas afectadas adoptan respuestas de evitación pasiva a los estímulos o situaciones que disparan tales obsesiones.

El TRASTORNO OBSESIVO COMPUSIVO es un trastorno perteneciente al grupo de los desórdenes de Ansiedad. Afecta al 2 por ciento de la población. Una enfermedad poco común pero que profundiza en temas como la Higiene, el Orden, la Contaminación o la Muerte. A través de las tres vidas de Mateo, Nellie y Mark abordaremos este tema desde el conflicto generado por sus obsesiones y desarrollando rituales que se generan desde sus compulsiones.

¿Has pensado en que alguien muy cercano puede morirse?.

Entonces, TOCA MADERA.

REPARTO

Luis Andrés Gomes, Natalia Narbón, María Toledo, Pedro Martín, Nicolás Gaude e Irene Ballester.

BASTARDS

La família, cèl·lula base de l'anatomia d'una societat, és un univers en el que les relacions humanes resulten, sovint, tomentoses.

És el cas d'aquesta adaptació lliure del guió de Bill MacIlwraith, en el transcurs de la qual una mare dominant determina, o pretén determinar, cada una de les decisions dels seus fills i fins i tot de les seves parelles.

Ens trobem, doncs, en el terreny de l'alta psicologia. Des d'aquesta perspectiva, resulta culturalment apassionant el debat generacional que es manté en aquesta obra, l'atractiu de la qual, des de l'òptica social, consisteix en la confrontació directa, crua i sense concessions de dues maneres de concebre les relacions familiars i, en conseqüència, les de tot un grup social en conjunt.

Un altre aspecte interessant que ens va fer decidir-nos per aquesta obra escènica és la relativa a la rebel·lió dels subjectes fràgils de la família contra la poderosa i dominant autora de llurs dies.

Altres aspectes rellevants, com ara les perversions en la forma de concebre la sexualitat per part d'éssers castrats emocionalment, a causa del brutal domini al que han estat sotmesos, conformen un còctel que, en conjunt, disposa de tots els elements necessaris per considerar que aquest text, és una obra extraordinàriament enriquidora per a l'espectador. Un regal per a la ment i per als sentits presentat en un atractiu envolcall.

Empar López

Text inspirat en un guió de: Bill MacIlwraith

Adaptació lliure : Empar López

Direcció: Cristina Raventós

Escenografia i vestuari: Lluna Albert

Espai sonor: Aurelie Raout

Il·luminació: Cristina Rodríguez

Fotografia: Senén Escoda

Producció executiva: Factoria Artípolis

Ajudant de producció: Natalia Olcina

Una producció de Factoria Artípolis SL

Intèrprets:

Mare: Empar López, Fill 1: Albert Alemany, Fill 2: Jaime C. Segura, Fill 3: Joan Olivé, Nora 1: Míriam Ecurriola, Nora 2: Marina Congost

Sinòpsis

Tres fills que treballen en el negoci familiar de la construcció, ajuden a la seva autoritaria mare a celebrar l'aniversari del seu difunt marit. Encara que aquest ja fa anys que es mort, ella insisteix en celebrar la macabra cerimònia. Aquest any, els fills s'han confabulat per fer front a la seva autoritaria mare i treure's de sobre el jou del seu domini, per alliberar-se d'ella i del seu control per sempre més. Però no es pot subestimar una dona tant maquiavèlica, que els veu venir d'una hora lluny, que sap com manipular-los per anular-los i persuadir-los per a tenir-los eternament sota control...

La Vampira del Raval

Sinòpsi fonamental:

La Vampira del carrer Ponent, tragèdia amb revestiment de melodrama, està basada en fets reals esdevinguts a la Barcelona de començaments del segle XX. Pels primers mesos de l'any 1912 – encara obertes les ferides de la Setmana Tràgica, recent l'afusellament de Ferrer i Guàrdia – es va esbandir per aquella Barcelona fosca i atemorida la brama que una dona sinistra segrestava nens i nenes pels voltants de la Rambla. Les descripcions dels testimonis eren discordes. Uns parlaven d'una dona esparracada amb posat de captaire. D'altres descrivien una dama elegantment abillada que s'emportava els menuts amb llaminadures i afalacs.

L'opinió pública es va alertar. Es diaris exigien accions immediates a l'autoritat. (Era governador civil de Barcelona el polític gallec Manuel Portela Valladares, qui, anys a venir, el 1935, suspès l'Estatut i empresonat el Govern presidit per Lluís Companys, seria Governador General de Catalunya. (Manuel Portela és personatge entre bastidors del nostre melodrama, del qual mou alguns fils).

Al cap de pocs dies, el policia Ribot, personatge realment existent amb aquest nom, procedia a la detenció en un entresol del número 39 del carrer Ponent (avui Joaquín Costa) de l'Enriqueta Martí, una dona de qui se sabia que demanava almoina a la porta d'una església del Raval. Ribot no posseïa en aquell moment manament judicial. De manera que va entrar al pis amb el pretext que uns veïns havien denunciat que l'Enriqueta hi tenia gallines. La delatora de l'Enriqueta va ser la Claudina Elias, una típica xafardera de veïnat, el nom de la qual ens ha estat transmès pels diaris de l'època. A l'autor del melodrama li agrada imaginar la Claudina Elías com una dona cínica, de la nissaga de Diògenes de Sinope. I aquesta és la imatge que n'ha tractat de transmetre.

El comissari de Policia que va ordenar la detenció de l'Enriqueta, es deia José Millán Astray. Exacte. Era la mateixa persona que, vint-i-dos anys més tard, en un acte presidit pel rector Unamuno a la Universitat de Salamanca, en presència de doña Carmen Polo de Franco, va donar el crit de *¡Muera la inteligencia y viva la muerte!* El personatge de Millán Astray és l'únic del melodrama que parla castellà, D'aquesta manera, l'autor dona compliment a una Reial Ordre de l'època d'Isabel II – i que probablement segueix vigent – segons la qual, en totes les obres de teatre que es representin a Catalunya, ha d'haver-hi, com a mínim, un personatge que parli castellà.

Avançades les investigacions, es va descobrir que la Vampira explotava un bordell infantil a la Vila de Gràcia. I que – industriosa com era – aprofitava la sang i altres residus orgànics dels nens que accidentalment morien a casa seva, amb finalitats filantròpiques: fabricava unguents destinats al guariment de tòxics i altres malalts.

Un altre personatge real del melodrama va ser el marit de la Vampira Joan Pujaló, artista pintor, simpatitzant de l'anarquisme, vegetarià, naturista, probablement esperantista i que es nodria d'escaiola. En el moment dels fets, feia anys que marit i muller vivien separats. Hom

pot suposar que Pujaló, qui, com a bon home d'esquerres, tenia vocació de redemptor, va redimir l'Enriqueta, tot extraient-la d'un prostíbul del Raval. Sembla ser, però que la dona era rebeca a la redempció passiva, de manera que va acabar volant pel seu compte.

En la realitat, l'Enriqueta va morir linxada per les seves companyes de presó, abans de ser jutjada. És versemblant que l'inductor d'aquell acte de justícia popular fos el governador Portela (que al cel sigui). A les autoritats de l'època com a les d'enguany, no els agradava que els polítics i altres prohoms es poguessin veure implicats en els escàndols públics.

Al nostre melodrama, la Vampira es executada en escena per l'elegant sistema del garrot vil. Aquest desenllaç a més d'ésser més melodramàtic dona peu a l'escena de la rea en capella, inspirada en '*El horroroso crimen de Peñaranda del Campo*', de Pío Baroja. Tot seguit ve la 'Cançó dels tres pilars de la societat' (el jutge, el capellà i el botxí). N'és font d'inspiració el cuplet dels tres rates de '*La Gran Vía*'.

La premsa de l'època anava plena de la brama que existia una llibreta, on la Vampira anotava els noms dels seus clients, gent de la bona societat barcelonina. En la nostra ficció, la famosa llibreta hi juga un paper important, semblant al del mocador de la Desdèmona. El policia Ribot troba en un escorcoll la llibreta. Quan el policia es presenta tot cofoi amb la seva troballa davant el comissari Millán Astray, aquest crema el document en una estufa. Tot seguit ofereix al zelós agent de l'autoritat un merescut ascens com a salari del silenci.

L'autor del melodrama, malvat *amateur*, vol retre amb la seva obra, homenatge d'admiració als grans malvats professionals del passat, èmuls del diví marquès de Sade. L'Enriqueta Martí va ser un destí tràgic. La seva biografia l'arrossegava fatalment cap a l'abisme. Venuda per la seva mare a un conco bavós, quan ella tenia dotze anys, en arribar a l'adolescència era ja carn de bordell. La redempció pujalesca li va donar nova empenta. La seva sensualitat i la seva cobdícia van fer la resta. Així és com va emprendre una meritòria i promissòria carrera criminal. Però ella no se'n sentia culpable, sinó víctima.

Tan sols som titelles els homes les dones
Titelles mogudes pel fils del Destí
Les dones els homes tan sols som joguines
Que belluga Déu amb l'enorme dit

...

Jo sóc innocent Déu és el Diable
Jo sóc innocent Déu és el botxí.

Si l'autor fos un home benpensant i com cal, se sentiria temptat de fer que els autèntics traïdors del melodrama fossin els clients de la Vampira, Però, com blasmar la conducta de l'afable Marquès, protector de la infància desvalguda, pederasta per excés de sensibilitat? O la de l'advocat tísic Vallvé, que va engolir la sang d'en Pepito per amor a la vida? Com va escriure el poeta, dins de les venes (de les de Vallvé) vida és la sang.

Pel que fa a les autoritats, el governador Portela i el comissari Millán Astray tampoc no podien fer cap altra cosa que la que van fer: subjectar el seu capteniment a la virtut de la prudència que, des del temps de Ponç Pilat fins el nostres dies, sempre ha sigut la virtut

pròpia de les autoritats.

Quant a l'Ésser Suprem, a qui la Vampira va atribuir blasfemament, la culpabilitat, tampoc no està mancat de coartada. Poc abans de l'instant infinit del traspàs, quan la pobra Enriqueta besllumava ja l'Eternitat, va cantar:

Quan jo anava a estudi tothom m'estimava
El cel de la Rambla era ple de llum

L'autor del melodrama desitja de tot cor que la llum sigui amb tots nosaltres: amb els bons i amb els malvats. I n'està segur, que així serà. L'esquizofrènic Nietzsche va escriure:

'El dolor diu: "Passa i acaba". Però l'alegria vol Eternitat. Vol profunda Eternitat.
I aquesta és la coartada de Déu.

J.A.V.

Gore Cabaret

Ambientada a la Barcelona del 1912, l'obra relata -en clau de musical de factura còmica i final tràgic- la tenebrosa vida d'Enriqueta Martí, personatge real que segrestava, prostituïa i sacrificava nens i nenes del barri del Raval a fi de satisfer les necessitats eròtiques i terapèutiques de la bona societat barcelonina.

El melodrama de Josep Arias Velasco, partint de la detenció i mort de 'La Vampira del Raval, es constitueix en retrat històric, també, de la Catalunya del primer terç del segle XX; un període marcat per les convulsions de la setmana tràgica, i la vaga general de 1912, dos fets decisius producte de la concomitància amb una Europa que s'encaminava cap a la Primera Guerra Mundial i la Revolució Russa.

Musical d'humor negre, que cal elaborar en clau de cabaret, potser, incorporant el gore moral al burlesque, per atenuar el substrat terrible de la història que relata 'La Vampira del Raval'. Un melodrama, basat rigorosament en fets reals, que torna a la vida -misteri únicament possible en el món de l'espectacle- al personatge fatídic més popular de la ciutat de Barcelona; la seva fama sinistra és equiparable a la del mític assassí en sèrie londinenc Jack l'esbudellador, al qual va superar abastament, per desgràcia.

LA VAMPIRA DEL RAVAL
De Josep Arias Velasco

Música
Albert Guinovart

un espectacle de
Jaume Villanueva

Actors

(per ordre d'intervenció)

PEP CRUZ

NOËL OLIVÉ

ROGER PERA

JORDI COROMINA

MINGO RÀFOLS

Músics i Director musical

a concretar

Equip Artístic

I.lustració

Ana Belén Martínez

Disseny Gràfic

Eduard Rojo

Direcció d'art

Jordi Ribera

Coreografia

Edgard Avila

Mestre Titellaire

Valentina Raposo

Escenografia

Ramon de los Heros

Vestuari i caracteritzacions

Maria Araujo

I.luminació

Tomàs Pladevall

Música

Albert Ginovart

Direcció

Jaume Villanueva

Equip de Producció

Producció executiva

Jordi Gimeno

Producció associada

Cristina Raventós i Empar López. Teatre del Raval

Perruqueria

Santos

Construcció Marionetes

Pepita Maravillas

Construcció Escenografia

Mobba Badalona

Confecció Vestuari

Atuendo

Distribució

Toni Coll - Sin Palabras

Una producció d'Octubre Teatral